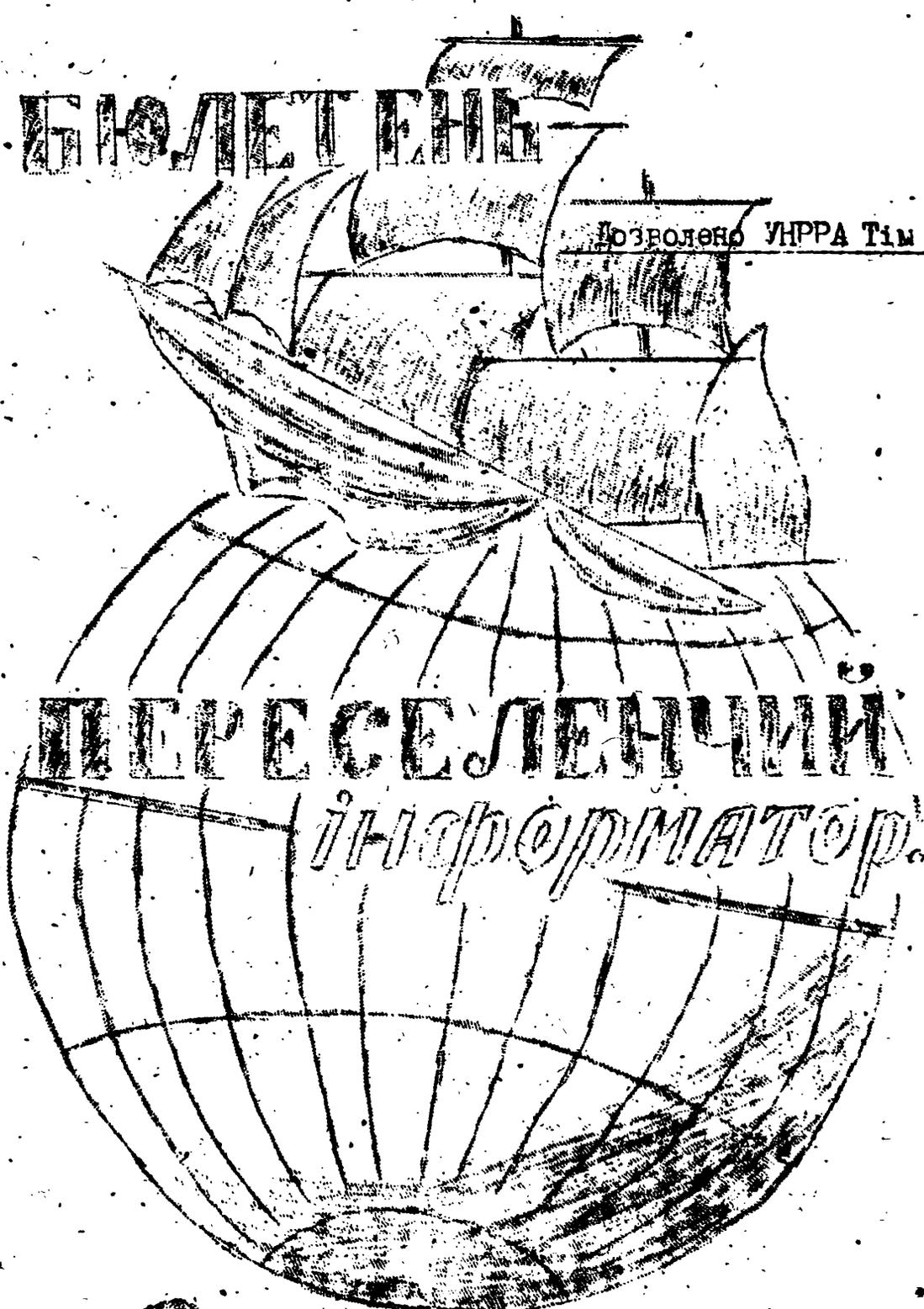

БЮЛЕТЕНЬ

Дозволено УНРРА Тім С31

ПЕРЕСЕЛЕННИЙ
ІНФОРМАТОР.

Ч. 6.

1946 рік.

Неперіодичний Бюлетень Українського
Табору Шляйзгайм.

Мюнхен-Фельдмогінг Табір УНРРА С31.

Переселенчий Тижневик

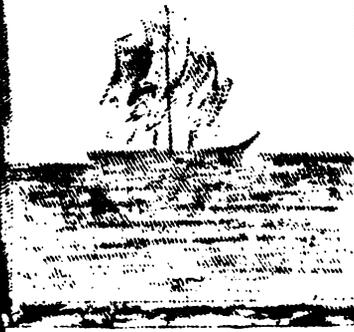
НЕПЕРІОДИЧНИЙ БОЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО ТАБОРУ
"ШЛЯЙЗГАЙМ"

Дозволено УНРРА Тім 631

Мюнхен-Фельдмогінг Табір УНРРА 631.

Число
= 6 *

Ціна 2 марки.

	<u>Зміст:</u>	<u>Стор.</u>
	1. Гислоцький. Переселенчі проблеми	2.
	2. Переселенчо-колонізаційні компанії	3.
	3. Чому Південна Америка?.....	4.
	4. "Переселенча Боротьба".....	6.
	5. Парагвай впускає 100 тисяч.....	7.
	6. Українські Скитальці.....	8.
	7. Іміграція до Канади.....	9.
	8. Майбутня доля скитальців	
	9. Поміч православним священикам	10.
	10. Лист Ля Гвардія про скитальців	
	11. Хоче, щоб Канада прийняла скитальців	12.
	12. Проїдмєвіт в ролі "кореспондента"	13.
	13. Р і ж н е	14.

ПЕРЕСЕЛЕННЯ ПРОБЛЕМИ

І. Вислоцький.

Ми не можемо і за релігійних і національно-політичних причин повертатися до рідних сторін, тому стоїмо перед важкою своїми наслідками проблемою - що робити? де осісти? куди їхати? щоб мати можливість заробляти на своє життя та забезпечити кусок хліба не лише собі, але й своїм дітям, а може й внукам.

Рішати тут мусить кожний скиталець сам про свою долю. Не лише, що неможна, але і не сміє ніхто впливати на другого скитальця, що він має робити. Не сміє і для того, що ніхто з нас ані ні одна наша організація не є в стані ні з матеріального ні з морального боку тут до допомоги комусь з нас.

Переселення не є легкою справою, є дуже складною проблемою, що вимагає не лише дуже старанного і всебічно обміркованого підходу до неї, але є ще справою про дальшу екзистенцію не лише кожного з нас і наших дітей, але дуже можливо й дальших наших поколінь.

А на жал, превеликий жал, є у нас не лише деякі особи, але і чинники, які не мають нічого спільного з переселенням, які не хочуть зацікавитися з цією проблемою бодай теоретично з чужої фахової переселенчої літератури, але забирають голос та ще рішальний в цій так важкій справі й немаючи ніякого ні морального ні іншого права на диктування диктують "по цьому бути!".

У справі переселювання забирають рішальний голос рішальні сьогодні чинники у світовій політиці, як наприклад О.С.Н., Міжнародний комітет допомоги скитальцям, Папська столиця і т.д. Всі держави, які будуть приймати переселенців, мають не лише свою переселенчу політику й план, точно законодавчими і виконавчими установами означені, але мають ще і свої поселенчі закони, точно пристосовані не лише до їх поселенчої політики й плану, але й до господарчої й культурної структури та ще і до їх фінансових спроможностей. Так стоїть справа!

Не Вишезгадані ж особи й чинники звертають увагу на це все! Не знають і не стараються пізнати цілу проблему, але забирають голос і то рішальний, авторитетний. З рештою немають можливості пізнавати переселенчі держави навіть з фахової літератури - бо нашої, української фахової переселенчої літератури немає, а є лише чужомовна; вони ж крім української та ще деякої східньо-славянської інших мов не знають.

Переселювання є справою дуже коштовною. Переїзд одної особи через океан буде коштувати в збірних транспортах що найменше 250 до 300 доларів. Переїзд одної родини: батька, матері і двох дітей, що найменше 1000 доларів. Переїзд 10.000 осіб внісе 2.500.000 доларів. Устаткування цих 10.000 скитальців вимагає, бодай на перші 3 - 4 місяці другу таку суму.

Коли хтось дасть таку суму грошей, то очевидячки, що лише на підставі точно означеного свого плану, та на підставі своїх законів. І тут ніхто, ні одна держава не дасть собі диктувати. Та ні один уряд переселенчої держави не відважиться на самовільне якесь поступовання, на якесь відхилення від точно сформульованих законів, бо всі переселенчі держави є демократичні і їх уряди відповідальні за кожний свій крок перед своїми парламентами.

І завданням тих скитальців, які будуть переселюватися в згармонізовані свої національні обов'язків із цими законами - бо очевидним є, що інакше переселенча держава їх не прийме, не вики-

не мільйони, чи десятки, а може і сотні мільйонів доларів на це, щоб замість що найменше опроцентовання вложеного капіталу на переселення мати ще новий внутрішньо-політичний, а може і внутрішньо-господарчий клопіт.

Безумовним, святим обов'язком всіх тих осіб, котрі забирають голос у переселенчих справах є як найдокладніше записання не лише з географічними прикметами переселенчих держав, але головне зі всім тим, що має значіння і вагу про вибір переселенчої країни, про її особливості господарчі, культурні, переселенчі, про переселенче законодавство та про переселенчу політику - хто на неї як та чим впливає, що говорить про нас, скитальців - переселенців, у пресі, у парламентах переселенчих держав, кого там маємо за приятеля, хто є нашим ворогом, що очікують ці держави від нас.

Що ми хочемо - знаємо ми всі й про це немає й найменшої потреби говорити, а тим більше писати.

Ці квестії - чи проблеми мусять бути як найдокладніше передискутовані, розроблені і вяснені.

До переселенчих справ муситься підходити серйозно, солідарно й поважно, а з переселенчих справ не сміємо робити партійно-групового інтересу, бо ця справа є справа загалу наших скитальців.

Справа їхнього життя - буття!

І кожен скиталець має свою волю рішати й вибирати про свій дальший шлях.

Накидувати ж свої волі не сміє тут ніхто, а особливо тоді, коли і сам гаразд непоінформований у переселенчих справах.

Натомість переселенча преса сама вивчає можливості й знайомить з ними загал, щоб він був на 100% поінформований.

=====

ПЕРЕСЕЛЕНЧО-КОЛОНІЗАЦІЙНІ

=== "КОМПАНІІ" ===

Майже у всіх Південно-Американських державах існують і є дуже чинні кольонізаційні "компанії". Є це купецькі підприємства, переважно зі значними капіталами, які закупили по дуже дешевій ціні великі простори землі, звичайно заліснені й ці простори розпарцельовують та рілля продають поселенцям зі значним заробітком, як за готівку так і на довгорічний кредит - звичайно на 30, а в Аргентині і на 49 років.

Ці "компанії" не рідко будують дороги, цілі оселі з мешканевими й господарськими будинками, зі своїми купецькими станціями, де продають всякий товар, потрібний поселенцям, а купують продукти рільничі, огородничі, лісові і т.д., що є чи було причиною заснування кольонізаційної "компанії".

В Аргентині, Бразилії і т.д. є різні відміни цих компаній. Наприклад акційні товариства, засновані для будови довгих залізничних шляхів, що зв'язують тихоокеанське побережжя з атлантийським, закупували у держав кількадесят кілометрів широкі паси землі, ці давали поселенцям не за гроші, а за працю при будові залізничного шляху і цією дорогою доставали робочу силу.

Ще інші "компанії" засновані для використання лісів і лісових продуктів, рівно ж засновували оселі - де поселялася робоча сила, яка відтак працювала в лісових підприємствах "компаній".

Є різного роду і типу ці поселенчі компанії - є чесні, але більше є безоглядно - спекуляційні, які обіцяють і безплатний

Перевіз і безплатну хату і ріллю і харчі на рік - але згодом виявляється, що вони просто закабалюють Поселенців обіцянками, а відтак їх використовують як робочу силу у найбільш безоглядний спосіб.

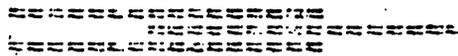
Для того є конечно, життєво потрібною як найбільша обережність при нав'язуванні зносин з різного роду "агентами", агентствами, заступниками, посередниками, уповноваженими і т. д. - є конечною як найбільша обережність і з цими переселенчими організаціями, які може широко думають допомагати нашим скитальцям, але не знають ні теоретично ні практично переселенчої справи, не мають в цих справах найменшого досвіду, пізнання чужих мов, ні чужих держав, ні зв'язку з нашими заокеанськими організаціями - дуже легко, без злої волі й заміру - можуть довести переселенців в сліпий кут.

Наш комітет із Бразилії повідомляє нас про кілька бразилійських поселенчих "колонізаційних компаній" - які рішили вислати до Європи своїх представників, є це:

1. "Колонія земель Північної Парани" - осідок у Сан-Паульо, Бразилія.
2. "Компанія рільнича еміграційна і колонізаційна" - осідок у Сан-Паульо, Бразилія.
3. Іміграційне Правління "Дарсена Нортс" у Буенос-Айресі, Аргентина.

Ці три компанії мають бути солідними підприємствами, але як пише наш комітет, є все таки зарібковими підприємствами.

Безумовно єдиною можливою нашою тактикою мусить бути найкращий зв'язок з нашими заокеанськими комітетами й яконайбільше згармонізована наша праця за їх вказівками й бажаннями, а не ставлення себе в позу зверхника над ними. Так наш комітет в Аргентині як і в Бразилії є готовий у кожному випадку нашої потреби нас про все інформувати. Одержані інформації будемо постійно містити на сторінках нашого "Переселенчого Інформатора".

ЧОМУ ПІВДЕННА АМЕРИКА?

Чому тут, у цьому начерку про еміграційні переселення та поселювання говориться лише про Південну Америку? - питання, яке сам автор собі самому поставив, та слідує відповіді:

У Південній Америці є ще до певної міри свобода і можливість для переселенців мати навіп своє рідне шкільництво - не лише вселюдні школи, але й середні, фахові, а навіть і університети. Так поляки мають кілька гімназій, мають і університет польський в Куритсбі - Бразилія.

У Північній Америці цих можливостей а ні в З'єднаних Державах, а ні в Канаді майже немає, а ці, які не є, з кожним роком меншають. У цих державах від часу більше як 100 років йде там так звана "американізація" чи "канадизація" й перед нею не встояли сильніші від нашої і організаційно і культурно, еміграції інших великих європейських народів.

Є ще другий факт: До Північної Америки не зможе їхати більша кількість емігрантів і вже ніколи не зможе поселюватися масово великими скупченнями - на це влада ні З'єднаних Держав ні Канади

ніколи не згодиться і вилучать всякі можливості, сприяючи такому поселюванню. Про це рішаччі чинники Північно-Американських Держав ширі і відверто заявляють від довшого часу.

Інші краї, про які тепер думається й говорить, як Південна Африка, Австралія, Нова Зеландія як переселенчі краї - зовсім незнані. Там немає нашої еміграції, немає досвіду про ці краї та можна не лише оцікувати, а можна бути певним, що ці держави введуть цю саму денационалізаційну політику для еміграції, яку ведуть З'єднані Держави і Канада.

У Південній Америці, а головні Аргентині і Бразилії є наша стара еміграція; є там ще польська, чеська, сербська, італійська, німецька і т.д. і знаємо що і як там є, знаємо закони іміграційні, досвід наших людей, досвід інших народів.

Швайцарський дослідник Південної Америки доктор В. Моллер, що об'їздив у часових відступах кілька разів швайцарську еміграцію в Південній Америці, зацікавившись з тамтешнім життям переселенців і їх господарським розвитком, каже у своїй праці про Південну Америку слідує:

"Південна Америка - це новий світ з численними державами, світ з невичерпаними ще природними багатствами, світ з неограниченими можливостями праці і розвитку. На це складається багато причин як невичерпне багатство сировини, мінералів і сільсько-господарських засобів та можливостей розвитку.

Південна Америка - це місце старої і нової культури, частина світу де живе багато найрізніших рас і народів, де всі елементи культури є ще до сьогодні однієї і тій самій країні, де найпримітивніші й найкультурніші народи: індіанці, мурини, білі, жовті, мішанці живуть разом і при спільній культурній ділі працюють.

Мішання крові білих, індіанців і муринів привело до втворення найрізномірніших типів мішанця-чоловіка, що втворює новий тип народу залежного тут від крові і клімату.

Південна Америка - це ще молодий континент, не посідає перезрілої культури і цивілізації як Європа та має широко відчинені брами для іміграції - переселенців, котрих, особливо рільників, ремісників, техніків радо все приймає. Тут є зборище міжнародної іміграції і як загально відомо - є це частина континенту з найбільших можливостях для будуччини людства. І тому немає нічого дивного, що Південна Америка має непереможну притягачу силу для всіх народів нашої земної кулі.

Гостинність народів Південної Америки, при необмежених своїх багатствах підносить Південну Америку до переселенчо-іміграційного краю, першорядного значіння. Тут чужинець, прибувши із переселенчих держав Європи, щоби тут своє життя наново відродити, находити далеко ідучу підтримку і поміч, коли лише совісно й чесно думає увійти в діло колонізації.

Щоби Південну Америку пізнати і зрозуміти суть її, треба багато часу й терпеливості, бо цей континент має ще величезні простори мало і зовсім незнані - це головні в Бразилії, де є гаряче, нездорове підсоння, тропічні хвороби, брак доріг і багато різномірних небезпек.

Можливості господарського, промислового і культурного розвитку Південної Америки є необмежені і ця земля більше як жодна інша заслуговує на означення "Новий Світ". Тут не лише рільник, ремісник, технік, але і купець, науковець, промисловець і т.д. має всі дані для широкої праці, як для себе так і для свого народу, так і для цілого людства".

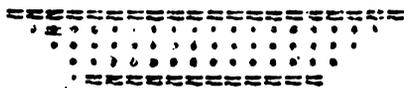
Німецький автор численних праць про переселення німців, та переселенці держави і колонії, Колін Росс, каже про Південну Америку слідує:

"Аргентину, Чилі, Болівію, Бразилію, Уругвай об'їхав я (каже Росс) із завданням пізнати ці держави не лише під оглядом колонізаційним, але і ширшим господарським, щоби пізнати які є тут можливості й вигляди для німецького народу, чи умови для праці є тут можливі, в яким напрямі і в якій степені. Південна Америка має надміру великі багатства природні, величезні скарби в землі - і ніякий інший край не має цих багатств, стільки, що їх у надмірі має Південна Америка."

Поляк-автор "Вказівок Еміграційних" - Лукачинський, виявляє, що польська "Ліга Морська і колоніальна" рівно ж на підставі дослідів у відшуканні найвідповідніших теренів переселенчих зупинилась на Південній Америці. Автор до цього висновку прийшов.

Загально знаним є, що і німецька переселенча акція, кермована великими німецькими установами для еміграції, на підставі дуже точних стараних дослідів головну увагу своїх емігрантів спрямувала до Південної Америки.

В кінці маємо досвід і з життя-буття нашої еміграції котрий нам усе, що сказано више, підтверджує.

"ПЕРЕСЕЛЕНЧА" БОРОТЬБА.

Ненормальне положення соток тисяч скитальців усяких народностей, викликає різні явища, яких ми не бачили б, коли б находилися у нормальних обставинах.

Одним із тих явищ є "переселенча" боротьба, яка розгортається у різних ділянках скитальчого життя у зв'язку з майбутнім переселенням десятків, а можливо і соток тисяч скитальців із західних окупційних зон Німеччини до заокеанських держав, головню до країн Південної Америки.

Боротьбу цю піднесли різні чинники ізза різних особистих інтересів, ніби то і релігійних причин, а подекуди й партійних стремління, захопити провідне місце, страчене серед свого оточення. Однак ж мусить ствердити, що згал скитальців участі в цій боротьбі не бере. У загалу є лише одно стремління, а це вирватися кудись як найдалше з Європи, де нема ні національного, ні релігійного, ні партійно-політичного терору, гніту, розстрілів, насильного заслання й насильного переселювання.

Все, що дає цьому загалові надію на поміч у цьому переселенню до свободних держав, приймається скитальцями як добрий засіб для рятування себе, своїх родин, батьків і т.д.

Одним із цих засобів, що дають надію на рятунок є акція Митрополита Миколая, який спирається на "Папську Поміч" Гатикану.

І що ж бачимо бачимо: що дня сходяться гуртки православних і неправославних, християн і не християн, навіть католиків і не католиків вулицями Мюнхену в бік будинку де є бюро Митрополита Миколая, де вони реєструються.

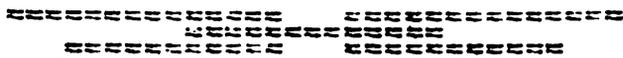
Туди спрямовує їх інстинктовне стремління рятувати себе й свої родини. Вони не знають, не цікавляться релігійними причинами, що спонукали митрополита Миколая вислати зверхність Папи - вони хотять рятувати себе, да зовні було би все в порядку, релігійний бік

справи - після засад західної демократії є чисто особистою справою кожної окремої людини. Однак ж не так думають старі редактори декотрих російських таборових часописів. Вони, ці редактори, виховані перед 50 роками в іншому світогляді, підіймають боротьбу проти митрополита Миколая - мов він не є ніякий єпископ, дарма, що титул митрополита надав єпископові чи архієпископові Миколаєві сам Папа. Вони, ці редактори, вважають себе за більше компетентними для оцінки відносно митрополита Миколая, чи він є цим чим є, чи не має бути, більше компетентними від самого Папи.

Як так далше піде, то редактори таборових часописів будуть давати свої "компетентні" оцінки і відносно інших єпископів, назначених і іменованих Папою.

Річ не в цьому - але в тому, чому тут, у так скрутному положенні скитальців, коли найдоцільнішим, а може і кінцевим є тісно об'єднання всіх переселених стремлень і зусиль, видликується боротьба на взір релігійної боротьби прошлих віків. У чийому інтересі це діється? Папа був, є і буде чинником дуже поважним, дуже сильним і авторитетним у світі, з яким поважно числяться не лише європейські не католицькі держави, тим більше католицькі Південно-Американські держави, які заявили про бажання прийняти високі числа переселенців. Папа в цих державах є дуже авторитетним чинником, високоповажаним не лише урядами й духовенством, але й населенням.

Чи боротьба, піднесена декотрими чинниками й редакторами проти Папи й Папою іменованих єпископів спричиняться до сприятливішого прийняття ініціаторів такої боротьби в цих державах, побачимо мабуть в недалгим часі. Ми думаємо, що ні в інтересі католицької церкви, ні в інтересі православних чинників не є і не буде підіймати релігійну боротьбу тут, а ще більше не в інтересі обох церков переносити цю боротьбу до заокеанських держав.

ПАРАГВАЙ ВПУСКАЄ 100 ТИСЯЧ

УКРАЇНСЬКИХ ЕМІГРАНТІВ

Дня 6-го червня 1946 року, Президент республіки Парагвай, генерал Г. Морініго підписав декрет Ч. 13979, згідно з яким відкривається еміграція до згаданої республіки на нових багато більш сприятливих умовах, як існували до війни.

Згідно з новим декретом в силі всі, існувавши до війни, полегші для доїзду хліборобів, як п'ятиденне утримання в готелі для емігрантів, безплатний переїзд до міста побуту, вільний від ціл довіз знарядь і предметів першої необхідності і т.д. Крім того зноситься вимога мати при собі 50 доларів (50 золотих пезів) на перший прожиток.

В параграфі третьому декрету сказано, що в число колоністів - хліборобів, для яких відкривається право вступу, можуть входити 15% ремісників і 5% осіб інтелігентських професій, як священники, учителі, лікарі і т.д.

Семий параграф дає право Дирекції Земель і Колонізації фінансувати за посередництвом Державного Гіпотечного Банку колонізаційну діяльність емігрантів.

Негаймо по проголосенню повного декрету Дирекція Земель і Колонізації уділила дозволу на всі прохання позані паном І. Падучаком з рамени товариства "Просвіта" на дозвіл для в'їзду українських емігрантів. Повиші прохання були вислані панові Падучакові,

як представникові Українського Допомогового Комітету при Аргентинському Червоному Хресті, яких 4 місяці тому і зістали залагоджені на підставі нового закону.

В зв'язку з оголошенням декрету до Асунсіо виїздив з Буенос-Айресу Секретар Українського Допомогового Комітету А. Білопольський. Обидва представники п.п. І. Падучак і А. Білопольський зістали прийняті третього липня б.р. на аудієнції пана Президента Республіки і висловили йому подяку від імени комітету і всіх бажаючих прибути до Парагваю українських скитальців за уділені полегші.

Пан Президент зазначив, що він є прихильником широкого доступу людей, бажаючих посвятити себе праці на багатій парагвайській землі для піднесення добробуту країни і свого власного, та приобіцяв всяку підтримку. Про цю аудієнцію помістили обширні і дуже прихильні звідомлення всі газети в Асунсіоні. Дві газети - "Трибуна" і "Ель Паїс" опублікували редакційні статті присвячені українській еміграції.

Поза тим п.п. Білопольський і Падучак відбули нараду з п. міністром Хліборобства доктором Пане і цілу низку засідань з Генеральним Директором Земель і Колонізації доктором Майоркіном і Директором Еміграції п. Бругадс.

В цих нарадах усталена квота для української еміграції в кількості кругло 100 тисяч осіб. По отриманню списків від європейсько-українських допомогових або таборових комітетів чи інших організацій Український Допомоговий Комітет представлятиме їх за посередництвом п. І. Падучака до Дирекції Еміграції, яка висилатиме візи до відповідних парагвайських Консулів в Європі, а засвідчені копії даватиме на руки Комітету для висилки, як повідомлення, заінтересованим. Без цих дозволів парагвайського консульства не є управнені видавати візи.

В списках мусить бути подане ім'я, прізвище, місце народження, вік і заняття заінтересованих.

Добре складені і писані по можності на машинці списки (бажане, щоб були не більше як на 150 осіб кожний) можуть бути вислані безпосередньо на ім'я п. Падучака:

Адреса: Сир Е. Падучак Айолас 709 Асунсіон Парагвай

Саут Америка.

oooooooooooooooooooo

УКРАЇНСЬКІ СКИТАЛЬЦІ

Під повним заголовком появилася в лондонському "Таймс" - і лист п. Силипа Гіббса - приятеля українців, відомого католицького письменника та особистого приятеля ВП, Гетьманича Данила і д-ра В. Коростовця. За їх старанням подібні статті мали появилися й у інших часописах, як ось "Манчестер Гардіян". Подаємо в перекладі:

"Пане Редакторе! З Ваших передовиць та від Ваших звітовиків ми багато чули про нещасну долю політичних збігців в Європі й наглячу потребу знайти правильну розв'язку цієї справи. До сьогодні ж мало що справді важного в цім напрямку зроблено. Витрачують величезні суми на утримання таборів і їх мешканців, а основної причини їх нещастя не усувають, - і нічого не зроблено, щоб за ті витрати була якась матеріальна користь. Я осмілюсь подати раду в відношенні до одної групи, про яку я особисто добре знаю.

"У британській, американській і французькій зонах, на території зайнятої Німеччини й Австрії знаходиться около 350.000 українців, які не бажають вертати до своєї батьківщини, утікши звідтам від

політичного та релігійного переслідування, або із страху перед таким переслідуванням. Різні представники Бритійської місцєвої влади (УНРРА й урядовці військового уряду) звітують, що ця група ужиточна, працює з добрим захованням. З нічого побудували вони свої церкви, школи, майстерні, театри в таборах. Не бажаючи жити легачим і безцільним життям, залежним від милостини, вони хочуть працювати. А по над усе, як мені сказано, вони бажади б жити десь, серед волі, де не треба було б боятись, де можна було б працювати і заробляти чесною працею на своє життя.

"Недостача копальних і хліборобських робітників в Англії дається вже відчувати, а стане ще гостріша, коли вернуть до Німеччини багато з тих 384.000 воєнних бранців. Чому ж, стзе нам не прийняти на їх місце українських скитальців - не, як наші счюмаганих, а як "гостей" по платять?" Наша краєва економіка буде в праші цих людей користати, а справа скитальців буде частинно в найбільш людський і практичний спосіб розв'язана. Скитальці матимуть гостинність і схоронише, ми матимем їх працю.

"І ми не потребуємо боятися, що вони стануть у час "сталими гістьми" бо вони без сумніву влідуть у своїм часі на американський континент, де мають великі і заможні українські громади, що бажають їх прийняти. Українці ж є відомі із свого гірничого й хліборобського талану. Їхні батьківщина це знана "хлібна комора" Європи", і має найбагатіш в Європі копальні. У Канаді вони доказали свої піонірські здібности, загосподарювавши дівичі прерії в Заходу і Сібір в більшій часті розбудували українські кольоністи.

Я осмілюся піддати пораду в імени моїх українських приятелів, що ці "зірвані з місц" особи, які тепер мусять бути без діла в таборах, можуть розв'язати на якийсь час нашу власну скруту на робітників при праці на полях і при добуванні доволі вугілля з наших копалень

Остарсь Філіп Гіббс, Шемла Грін, Серра. "

=====

ІМІГРАЦІЯ ДО КАНАДИ.

Сенатський Комітет для Іміграції й Праці в Стєві представив урядові звіт з порадою негайно змінити Іміграційний Акт, який він називає Неіміграційним Актом, і впусити доволі нових поселенців до Канади - хліборобських робітників, промислових робітників і ремісників. Іміграція має бути "добирана". Пропозиція Комітету Урядові має п'ять точок:

1. Негайно оголосити, що Канада приймає "добирачу" іміграцію хліборобських і промислових робітників.

2. Обмежити їх число до спроможности Канади їх вхлонути, не наражаючи населення на безробіття, і взяти під увагу їх перевіз і прищєнення.

3. Передбачаючи в скорому часі наявність морського педерозу, оголосити в даних краях пояснення чому це запізнення і вїсїдати до Європи іміграційних та інспекційних урядовців, щоб повідали там іміграційні бюра і добивали потрібних нових поселенців і не ждали аж сами вони будуть зголошуватися, але перепускали всі коїни за такими, що могли б і хочуть працювати; щоб міністерство Іміграції зараз же велюся до вироблення плану іміграційного руху й скоро зачало діяти.

Першенство для свояків.

4. Щоб уряд зробив все в його змозі, щоб були кораблі для перевозу імігрантів, при чім першенство щоб мали свояки - усякого споріднення, - не тільки ті найближчі з обмеженням, - і приятелі канадійських громадян, які дадуть запевнення за цих нових поселенців подбати.

5. Щоб були змінені правила Іміграційного Акту в такий спосіб, щоб був дозвіл на вишукування й добирання імігрантів, на впуск найбільше бажаних, і щоб запевняв допомогу новоприбуваючим, аж буде для них знайдене приміщення в Канаді.

Звіт цей Сенат представив урядові по переслуханню 24-х осіб або організацій та різних перевозових корабельних спідок. Перед у всьому цьому вів сенатор Ровбак. У звіті є, між іншим, такі слова: "Ваш комітет завважує, що проти іміграції до Канади ніхто не висловлювався... загальна думка була, що іміграція має велику вагу для Канади, яка конечно потребує більше населення, коли хоче задержати своє становище в світі й посприяти життєву степу дома... Усі годяться, що Канада, як людяна й християнська держава, повинна виконати також свою пайку допомоги збігцям і скитальцям".

По цім звіті треба незадовго сподіватися відчинення ширшої іміграції до Канади.

"Український Робітник" Ч. 33

°°°°°°°°°°°°°°°°

МАЙБУТНЯ ДОЛЯ

СКИТАЛЬЦІ.

Під таким заголовком Нью-Йоркська "Геральд Трибюн" друкує довшу інформацію свого кореспондента з Франкфурту над Майном, у Німеччині. В кореспонденції сказано, що в окупаційних зонах західних союзників в поодиноких європейських країнах залишається ще 830.000 скитальців, з яких приблизно 700.000 не хочуть, або не можуть вернутися до країни свого походження.

В кореспонденції сказано виразно, що більшість з тих скитальців, це особи "неозначеної державної приналежности, насамперед українці".

Ті, які не мають бажання, або не можуть вертатися додів, та які відповідають поняттю "жертв війни" спречезованому Економичною та Соціальною Радою О.С.Н., будуть дальше під опікою відтвідної міжнародної організації.

Передбачається скору ліквідацію таборів і хто з скитальців не буде переселений в інші, насамперед заморські країни, той буде включений в загальну працю в Німеччині.

°°°°°°°°°°°°°°°°

ПОМІЧ ПРАВОСЛАВНИМ СРЯТЕНИКАМ

НА СКИТАЛЬЦІНІ.

Дев'ятий Собор Української Грєко-Православної Церкви в Канаді, який відбувся 26-28 липня ц.р. в Саскатуні, з'єстановившись над положенням українських скитальців, ухвалив таку резолюцію:

"Дев'ятий Собор У.Г.П.Ц. в Канаді висловлює своє найглибше співчуття українським скитальцям жертвам останньої війни, в їх гіркій недолі, визнає вірних УГПЦ в Канаді молити Бога, щоб ми мав їх в своїй опіці, та скоротив їх нелюдські страданнє, закликає вірних

до несення скитальцям всякої можливої моральної і матеріальної допомоги, щоб облекшити їх долю,

зокрема Собор пересилає свій братній привіт всім скитальцям, вірним Української Православної Церкви і їх духовному проводові, священникам і єпископам, висловлює їм свою пошану, як людям, що потерпіли за свої переконання й віру, та постановляє прийти їм в всякою моральною й матеріальною допомогою".

Дотепер вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді висилали пожертви для скитальців до Фонду Допомоги Українців Канаді їх релігійної та політичної приналежності. Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді підтримував і далі підтримує акцію Фонду Допомоги Українців Канади, бо вірить, що лише спільною допомогою вою акцією Канадійські Українці покажуть свою національну свідомість і солідарність та зможуть принести як найбільшу поміч своїм нещасним братам і сестрам - скитальцям. І тому - хоч між скитальцями є велике число православних українців, які навіть окремо зверталися до нас за допомогою, ми не вважали за відповідне переводити для них окремі збірки, щоб в той спосіб не шкодити збірковій акції Фонду Допомоги Українців Канади та взагалі не роздроблювати наших сил.

Але в останніх часах єпископат Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції звернувся до нас з горячою проською прийти їм з такою допомогою, якої не може їм дати Фонд Допомоги Українців Канади, а саме - церковними речами.

Там по таборах є православні церкви, є також і священники, але нема церковних богослужбових речей і священники не можуть дати вірним належної духовної обслуги, - на ділі деякі навіть не мають в цій служити Служби Божої. А тому згідно з повишенаведеною резолюцією Дев'ятого Собору, Консисторія оцим звертається до громад та поодиноких вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді з проханням жертвувати для скитальців церковні речі, а саме:

1. Обличення (ризи), - отже фелони, епітрахілі, нарукавнички, пояси та стихарі. Обличення можуть бути нові, або вживані, але в доброму стані.

2. Чаші (включно з копієм, звязкою, ложечкою та дискосом), кадильниці, ручні хрести.

3. Церковні книжки - Службеники, Требники, Молитовники, (в українській, або старославянській мові).

Речі треба присилати до Консисторії на понижчеподану адресу, а Консисторія їх поділить, спакую та вишле куди треба.

Громади можуть жертвувати готові речі, які в них є на руках, а поодинокі вірні повинні присилати пожертви в грошах, а Консисторія сама закупить за них потрібні речі, - ризи тощо, - хай не купують їх самі, але хай припилють готівку, а Консисторія сама їх купить. Це тому, щоб не було забагато одних речей, а замало других, як і кому, що Консисторія, закуповуючи більшу кількість речей за один раз зможе надати їх по танших цінах.

Кошти пересилки речей до Консисторії оплачують самі жертвувачі.

Виказ жертв - речами і готівкою - буде оголошений у Вістнику.

Консисторія вірить, що так громади, як і поодинокі вірні відкликнуться щедро на просьбу наших братів на скитальщині та придуть їм в негайно допомогти.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

ЛИСТ ЛЯ ГВАРДІІ ПРО
СКИТАЛЬЦІВ.

Ф. Ля Гвардія Головний Директор УНРРА написав до державно-го секретаря ЗДА Дост. Джеймса Ф. Бірнса такого листа в справі скитальців:

"Бід часу, як я перебрав мій уряд, ми мали вже кілька нарад з Вашим департаментом в справі скитальців, що знаходяться в різних таборах у Німеччині, Австрії й Італії. Ми вже наближаємося до того часу, коли виміна скитальців буде в дійсності закінчена. Найоптимістичніші обчислення вказували б, що останок скитальців, які не підлягають виміні і не можуть бути виміняні буде доходити до поверх 630.000 осіб.

Справи цієї неможливо залишити в завішанні. Вона мусить бути поладнана. Коли чимсь людям не дасться нагоди за заплатою й корисно працювати, то вони в скорім часі стануть цілком не здібні до ніякої праці. Осягнувши межю репатріації, для розв'язки справи залишився один тільки спосіб! кожний годиться з тим, що цих нещасливих людей не можна залишити в Німеччині. Вони повинні бути порозселювані в країнах, де могли б мати нагоду працювати й заробляти на своє життя.

Я звертаюся з закликом до всіх країв, щоб узяли під увагу справу прийняти до себе певне число скитальців. Такий плян забезпечить гарний розподіл, нестворюючи ніякого питання для ніякої країни, а однаково розв'язує цілу цю справу раз на завжди.

Моя особлива порада для З'єднаних Держав Америки є, щоб зібрати до купи всі неужиті квоти про іміграцію й приложити їх на протяг 6-тьох місяців, до всіх скитальців без уваги на їх походження.

Таких неужитих еміграційних квот тепер є 120.000. Більшість з них із двох чи трьох країн, що з них неристають і тепер немає наміру користати. Такий плян не побільшить того числа імгрантів, що мали б вступ за правом. І в цім не буде ніякої шкоди для тих держав, звідки ці квоти будуть зібрані, бо коли б від них були які подання, то вони б були прийняті. Квоти для таких держав були б до вжитку на наступний рік.

Я не вірю, що для такого була б конечна аж матеріальна й стала зміна праводавства. Конгрес може уповажнити президента ЗДА на обмежений час використати згадані квоти.

Чи можу я ласкаво наглити на скоре обміркування цієї справи? Я певний того, що прихильна акція зі сторони ЗДА прочистить шлях і для інших націй поступити подібно. І я також сподіваюсь, що коли ЗДА візьме провід у таким будуючим пляні це трудне питання розв'язати, то і Англія може змінити свою постанову, як це недавно висловився міністр закордонних справ Ернест Бевін, у відношенні до снільного Англо-Американського Комітету про Палестину.

Бразилія вже звернула на цю справу свою увагу й дійшла до того, що в короткому часі зачне операції. Буявили зацікавлення й інші Південно-Американські республіки.

Я не потрібую зазначувати що УНРРА закінчує свою діяльність 31-го грудня 1946 року, і що я бажав би мати той плян у русі в можливо якнайкоротшому часі. Сізичний стан і мораль цих нещасливих людей раптово підупадає. А це все дає ще більше причин для відчувального будуючого й людяного до них відношення"

*****

ХОЧЕ, ЩОБ КАНАДА ПРИНЯЛА СКИТАЛЬЦІВ.

Б. К. Сандуел, редактор торонтських "Сатордей Найт", впливового тижневика в Канаді й почесний член Канадійського Крайового Комітету для Збітців, звернувся минулого тижня у вівторок до Сенатського Вмі-

граційного Комітету в Бразилії, щоб він порадив урядові, що в будуче праводавство про імміграцію треба б включити особливі точки для скитальців, які повинні бути виключені з під обмежень імміграції до Канади.

Пан Сандвел наглитиме, щоб Канада негайно дала скитальцям схоронище, "не чекаючи колективні акції Союзних Держав" і не беручи під увагу чи буде це на користь чи не користь Канаді, а радше, що це моральний обов'язок Канади, тому, що вона давала схоронище переслідуваним уже від років.

Канада, признавши за собою відповідальність прийняти "жертви тиранії й нерівності з кожної іншої частини світа", дасть приклад, який улегшить іншим урядам поступити подібно, і "підше промінь надії в ті нещасні табори й поселення, де скитальці все ще їдуть на свою долю.

.....

ПРОЙДИСВІТ В РОЛІ

"КОРЕСПОНДЕНТА" =

=====

Якийсь панок із тих, що не мають горожанської мужності підписуватись під своєю на порядних людей кинуту лайливою писаниною умістив в Ч. 43 "Українські Вісти" кореспонденцію під заголовком: "Чи їхати до Марокко?"

Він пише про теперішню переселенчу хворобу й про те, що дехто "збирає різних слабодухів і хворобливо настроєних людей" для еміграції до Південно-Американських Країв.

Справа дальшої еміграції - це річ кожного. Ніхто сміливати нікого не буде. Одні хотять емігрувати за океан, інші може хочуть лишитися в Німеччині (особливо з тих, що "співпрацювали"), а знов інші вернуть і до свого "батька". Це річ смаку і "буум куіскре!". І немає чого в "пройдисвітський" спосіб фальшувати еміграційний рух, як рух "слабодухів і хворобливо настроєних".

Особисто нас необхідно даліше інформація в цьому дописі про організацію московської колонії "Нова Колонія", як такж і запис до Марокко, бо ні туди ні сюди намовляти записуватись когось ми не збирались. Хоч "інформація" про Марокко теж написана в "пройдисвітський" спосіб, але це вже видно така вдача в пана "Ч" (так сміло підписався він під дописом).

Нас цікавить дальший уступ: "Появилась нова хвороба. Якись пройдисвіти почали записувати в цьому ж таборі людей на афідавіти... щоб тільки від людей гроші виманити..." Оце і є квінт-есенція "пройдисвітства" пана "Ч".

А тому, щоб не було баламутства для непосвячених, тому й забрав ми ми голос. Щоб не бути голословним, наводимо уступ з Ч. 35 "Українського Робітника" з інформації, яка вмішена під заголовком "Парагвай впускає 100.000 українських емігрантів", де пан Падучак, уповноважений Українського Допомогового Комітету в Аргентині для переговорів з урядом Парагвая, інформує:

"В нарах усталена квота для української еміграції в кількості кругло 100.000 осіб. По отриманню списків од європейсько-українських допомогових, або таборових комітетів чи інших організацій Українським Допомоговим Комітетом в Аргентині представлятиме їх за посередництвом пана І. Падучака до дирекції Еміграції (в Парагвай), яка висилатиме візи до відповідних парагвайських консулів в Європі, а засвідчені копії на руки Комітету (в Аргентині) як повідомлення зацікавленим."

Так отже так стоїть справа, а не так як в "пройдисвітський" спосіб інформує в газеті "Українські Вісти" пан "ч", що належить до типу українських "всезнаюк", які сами, очевидячки, в переселенчому питанні нічого не знають...

Інформація ж, що "якісь пройдисвіти збирають (уже!) на афідавіти", впрост розрахована на баламуцтво загалу...

Бо ж він по прочитанні уявить собі: "Диви! певно стягають 90 - 100 марок. От де спкуляція! І що ж дивиться таборова влада?"

На це й рахує "всезнайка", що підписалась мужньо "ч"...

Та на жаль воно виходить інакше. Ні на які афідавіти переселенча таборова комісія (а це перепис проводить вона) запису не веде, а переписує бажаючих отримати візи в той спосіб який подають уповноважені Українського Допомогового Комітету при Аргентинському Червоному Хресті п.п. Падучак і Білопольський.

Списки ці, перекладені вже на еспанську мову й надсилаються до Українського Комітету в Буенос-Айресі.

При запису отримується з дорослої особи аж... 50 ефенигів.

Квота, яка стала поперек горла пану "ч".

Але трудно - треба нести кошти, як при передрукові, за переклад на еспанську мову, поштові видатки і т.д..

Так отже як виглядають факти в дійсности, а не в світлі "пройдисвітської" інформації українського всезнайки пана "ч".

= = =

Нас дивує одне, що така поважна газета, як "Українські Вісти" поруч з солідними інформаціями про переселення містить такий в "пройдисвітський" спосіб написаний на цю ж тему допис.

=====

ОСТАННІ НОВИНИ

=====

МОСКВА 15. XI. 46. Соціально-Гуманітарна комісія, котра розглядає питання втікачів продовжувала дискусію над проектом статуту міжнародної організації для допомоги втікачам. Югославський делегат заявив, що в таборах ДІ, в яких перебувають Югославські громадяни зібралися елементи, котрі бояться повернутися на батьківщину і що вони є готові прийняти участь в збройному повстанні проти теперішнього уряду Югославії. Тому Югославський делегат вніс поправку до проекту статуту, в якій говориться, що переселення до тої чи іншої країни втікачів з таборів ДІ може відбутися за згодою її сусідів. Проти цієї поправки виступили делегати ЗДА, Канади і Данії. Після виміни думок, Югославський делегат зняв свою поправку. Далі Югославський делегат запропонував не переселювати еспанських втікачів і допомогати їм в таборах, яких вони зараз перебувають доти, доки nebude скинено режиму генерала Франко. Ця пропозиція була прийнята комісією

У КАНАДІ засновано "Українську Греко-Католицьку Радю", яка розвиває живу допомогову акцію в порозумінню з іншими українськими організаціями.

АДРЕСА: Україніан Католик

431 Майн Стрєет Вінніпєг Канада.

-----00000000-----